

L'hostatgeria de Solius, endur-se noves forces

Ds, 7/08/2010 per Catalunya Religió

(Carles Sánchez) Anar a un monestir, en principi, és immersir-se en un ambient espiritual i de pregària. Mirant de trobar-se un mateix, mirant de buscar Déu o el sentit de la vida. El qui ve, té tot el dia per fer-ho, dins el [monestir](#) -a l'hostatgeria- o bé passejant pel bonic bosc que ens envolta. Se li demana una participació mínima en la pregària (cada dia abans de dinar i després de sopar, a més de la missa dels diumenges i festes), que ell pot ampliar lliurement, si vol, seguint totes les pregàries dels monjos. També se l'espera als àpats. El dinar i el sopar són comunitaris; el dinar és amb sobretaula, per poder-se relacionar. També, si un ho desitja, pot demanar de parlar personalment amb algun monjo.

Durant el dia, el qui ve organitza les seves activitats segons el propi gust o interès. D'entrada, no ha de comptar que el monestir li proporcioni treball, perquè això és difícil en una comunitat petita. Una comunitat així, que viu també en un habitatge normal, el que pot oferir és el seu acolliment cordial, i no pas gaires més recursos o comoditats (a l'estiu també fa calor!). Si un està disposat a acceptar el que hi ha, compartint la pau i l'alegria, l'austeritat i el silenci dels monjos, i amb això en té prou, doncs de primera. Quan se'n va és usual que faci una aportació voluntària, enduent-se noves forces i un bon record.

Per a més informació, [aquí](#).